

© Editura Velvet Story  
Strada Tufanului, 3 C, Mogoșoaia 077135  
jud. Ilfov, România

Difuzare/ distribuție carte  
[www.velvetstory.ro](http://www.velvetstory.ro)  
e-mail: [office@velvetstory.ro](mailto:office@velvetstory.ro)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României  
**TĂNĂSESCU, SIMONA**

**Karma-i o zdreanță!** / Simona Tănăsescu. -  
Mogoșoaia: Velvet Story, 2020  
ISBN 978-606-94972-2-7

821.135.1

Tipar executat la Tipografia OPANIS  
Tel.: 0727.837.844 ; 0743.901.318  
[www.tipografieopanis.ro](http://www.tipografieopanis.ro)

Copertă: Ciprian Tănăsescu  
Corectură: Rodica Pricob Pușcașu  
Editor: Elis Iasmy

Simona Tănăsescu

---

# Karma-i o zdreanță!

Editura  
**VelvetVS Story**  
Mogoșoaia, 2020

**PARTEA ÎNTÂI**

# **Amestecul Karmei**

## Capitolul 1

*„Cum s-a ajuns la instaurarea stăpînirii engleze în India? Puterea supremă a Marelui Mogol a fost înfrîntă de viceregi săi. Puterea viceregilor a fost înfrîntă de marathi. Puterea marathilor a fost înfrîntă de afgani și, în timp ce lupta tuturor împotriva tuturor era în toi, britanicul năvăli în țară și avu posibilitatea să-i subjuge pe toți. O țară în care există disensiuni nu numai între mahomedani și hinduși, dar și între trib și trib, între castă și castă, o societate a cărei structură se bazează pe un fel de echilibru determinat de o repulsie reciprocă generală și de exclusivismul organic al tuturor membrilor ei, — o astfel de țară și o astfel de societate nu erau oare predestinate să devină o pradă pentru cuceritor? „<sup>1</sup>*

India 1859,

Trecuse mai puțin de un an de când India era sub directă dominație a noastră, a englezilor. Mercantilismul, un factor important al primului imperiu, urma să protejeze monopo-

---

1. **Scris:** 22 iulie 1853 **Publicat:** în *New York Daily Tribune* nr. 3 840 din 8 august 1853 **Sursa:** Karl Marx, Friedrich Engels, *Opere alese în două volume*, ediția a 3-a, vol. 1, 1966, Editura Politică, p. 303-309 **Transcriere:** Liviu Iacob, martie 2008

lurile din comerț și controlul statului asupra manufacturilor. Imperiul Britanic era în extaz. India reprezenta o sursă de materii prime, dar și o piață de desfacere extraordinară pentru produsele metropolei. Marea dorință urmărea, evident, câștigul. Se dorea ca exporturile britanice să fie mai ridicate decât importurile din colonii, în acest fel capitalul rămas să fie în continuă creștere.

În Indii, situația era încă foarte tensionată. Trecuseră doi ani de la Răscoala șipailor<sup>2</sup>, marea rebeliune din 1857, când stăpânirea noastră a fost scuturată din temelii, fără însă a fi distrusă. Până la acel moment, noi, englezii, ne străduiserăm să construim o Indie după chipul și asemănarea Angliei, aducând în viața lor, impunându-le mai bine spus, regulile noastre referitoare la instituțiile sociale și economice britanice. După revoltă, am devenit însă mai circumspecți.

Acasă, discuțiile în Parlament erau de-a dreptul incendia-re. Care mai de care cu idei proprii pe care, cu țipete și injurii, încercau să și le impună ca fiind cele mai bune. O singură voce a fost suficient să se ridice, explicând că niciodată idealurile noastre nu vor putea prinde viață fără sănătate în rândul indienilor.

Și de aici, fără să știu, fără să îmi fi imaginat vreodată, avea să înceapă adevărata poveste a vieții mele, Sir William Gray, doctor, înrolat în Marina Regală. Un bărbat în vârstă de 30 de ani, care moștenise înălțimea de peste 1,82 m și trupul athletic al tatălui, și ochii verzi ai mamei. Totul despre mine mă încadra

2. Răscoala șipailor sau **Rebeliunea indiană din 1857** este una dintre cele mai bine cunoscute și ample revolte din perioada colonizării britanice a Indiei. Trupele autohtone au fost cunoscute sub denumirea de șipai.

în tiparul bărbatului de la 1800, mai puțin părul maroniu și nuanța măslinie a pielii, o altă moștenire genetică, cu siguranță din linia mamei, de origine italiană. Mama era o adevărată senzație în societate!

Anunțul plecării mele grabnice spre India avea să producă potop de lacrimi din partea mamei, stropi de penitență din partea încântătoarei domnișoare Lucy, cu care eram logodit și mare mândrie în inima tatălui meu, un medic extraordinar de talentat și recunoscut la curtea regală.

Îmi părea rău să-mi las mama plângând, tânjeam după momentul în care aveam să mă înfrupt din trupul delicatei Lucy, mă onora mândria tatălui, dar cel mai important lucru era că îmi doream să ating țărmurile noilor lumi cât mai repede cu putință. Încă din copilărie, eram fascinat de mare, de nave. Îmi amintesc cum memoram numele pânzelor, punându-mi câte o dorință la fiecare apelativ memorat. Acum, nu îmi doream decât o barcă mare, puternică, o stea mare și norocoasă care să alunge griul ceții de pe fața mării, să lase zorii să poată străluci, pentru a putea ajunge în siguranță la destinație.

Călătoream, nici nu mai știu de când, bucurându-mă de calmul apelor sau spunând rugăciuni după rugăciuni în zilele cu furtună. Până și mersul ajunsese să-mi devină legănat, în ritm cu mișcarea mării. Uitasem de gulele scrobite, de albul cămășilor, de mâncărurile alese, realizând în mod brutal cât de puțin are nevoie un om pentru a putea supraviețui. Ajunsesem să mă obișnuiesc într-atât de mult cu viața pe mare, încât apropierea de țarm nu o mai simțeam atât de incitantă ca la momentul plecării. Simțeam cum marea devine parte din viața

mea, rugându-mă pe timp de furtună, ca zbuciumul ei să nu-mi împărtășească aceleași sentimente.

Căpitanul anunțase cu o zi înainte că, în mai puțin de 26 de ore vom atinge țărmul. Dintr-odată, spiritele începuseră să se animeze, să se încingă. Auzeam tot felul de povești despre India sau despre tradițiile și obiceiurile etnicilor. Multe dintre ele erau exagerate, inventate de soldați care puteau jura că nu era pentru prima dată când puneau piciorul pe aceste pământuri.

Era seara târziu, când, după cina luată ca de obicei la dreapta căpitanului, am urcat pe punte pentru a savura o gură de brandy și a mă delecta cu aroma exotică a unui trabuc de calitate. Aveam nevoie de liniștea nopții, departe de discuțiile politice care mă plectiseau de moarte, pentru a-mi auzi gândurile supraîncărcate de energie sexuală, o energie pe care, în condițiile date, doar singur puteam să mi-o satisfac. Vocea gravă, puțin abțiguită a unui alt bărbat, mi-a întrerupt șirul firav al unei alte fantezii, stoarse imaginației, căci mintea mea le epuizase aproape pe toate.

– Doctore, ți-ai imaginat vreodată cum este să atingi o indiană, cu părul lung și mătăsos, cu pielea arsă de razele soarelui?

Nu puteam zări chipul individului, aflat în penumbra lăsată de lună, dar, cu siguranță, dorința lui era cu mult mai intensă decât ceea ce exprima în cuvinte. Mi-am dres vocea, încercând să-i dau un răspuns demn de titlul de Sir ce îmi era atribuit.

– Din punct de vedere anatomic, femeile, asemenea nouă, nu diferă cu mult. Am atins multe femei și bărbați la viața mea.

Asta face un doctor până la urmă, nu-i așa?

– Ohh..., doctore, dacă nu ai sărutat o indiană, crede-mă, ai trăit degeaba până acum! mi-a replicat bărbatul, aruncând în lehamite, peste bord, restul dintr-o sticlă, un lichid ce putea ca dracu'.

Am vrut, nu îmi explic de ce, să continui incitantul dialog, dar imediat am constatat că nu mai aveam cu cine. Bărbatul se îndepărta. În urma lui se auzeau numai pașii care se târșăiau de puntea corabiei și vântul care vocifera în timp ce se izbea de pânze.

Rămas singur în mijlocul a milioane de stele care atârnav deasupra capului meu, am mai tras un ultim fum din trabuc, pe care l-am stins în sictir de fundul umezit al paharului.

„Ești foarte stătut, William Gray! Cum dracu' până și adâncimea unui pahar nenorocit poate să-ți stârnească asemenea senzații!?” îmi spuneam în timp ce coboram treptele spre cabină rapid, din cauza unei erecții devenită chinuitoare.

M-am aruncat pe pat, ghemuit din cauza durerii. Trecuse mult, mult prea mult timp de când nu îmi mai satisfăcusem nevoile bărbătești, iar organismul își spunea acum cuvântul cu tărie și convingere. Căutam cu disperare ceva rece, pe care să-l pot pune peste zona umflată, dar nu găseam nimic. Arșița de peste zi făcuse ca până și aerul din cabină să fie insuportabil. Totul era fierbinte în jur, iar eu încins. Cu grijă, căci acum chiar trebuia să fiu foarte atent, am început să mă mângâi singur, cu delicatețe, încercând să-mi alung orice gând de natură sexuală din minte. Mă străduiam să-mi imaginez că sunt doctorul pus într-o situație critică, pe care trebuia să o rezolve. După câte-

va momente, doctorul avea să reușească. Durerea avea să își piardă din intensitate și fără să-mi amintesc ultima mișcare a mâinii, am adormit...

Avea toate caracteristicile corpului ectomorf: structură osoasă mică, brațe și picioare lungi și subțiri, umeri înguști, șolduri înguste, grăsime corporală scăzută, fără predispoziție la creșterea în masa musculară, nici la depozitarea de grăsime. I-am prins încheietura mâinii să mă conving că analiza îmi era justă. Degetul mare și cel mijlociu mi se suprapuneau, structura ei osoasă fiind mică și delicată, la fel ca atingerile care mă înnebuniseră de-a dreptul.

– *Main tumhaare saath chaloonga. Kya aap vaakee aisa chaahate hain*<sup>3</sup>?

– Nu înțeleg nimic din ceea ce îmi spui, dar nu contează, continuă, continuă...

– *Ab tum sirph sapane dekh rahe ho. Mera pyaar tumhen samay se pare le jaega...*<sup>4</sup>

Vocea femeii, cu puternic accent indian, mă înnebunea. Sunetele pe care le scotea în pauzele dintre întrebări erau impudice, incitante, senzuale, obscene...

– *Rhenna vah tumase pyaar karata hai*<sup>5</sup>...

Nu îi puteam zări chipul, dar îi simțeam pe abdomen atingerea părului foarte lung, mătăsos, dar cu vârfuri puternice, sănătoase care îmi produceau plăceri la care nici măcar nu visasem vreodată. Era cu spatele la mine, mă călărea la pas, fără de milă, în timp ce eu așteptam disperat momentul galopului

3. Am să merg cu tine. Ești sigur că asta vrei? – lb.hindi

4. Acum doar visezi. Iubirea mea te va purta dincolo de timp – lb.hindi

5. Rhenna te iubește – lb.hindi

pentru a-mi putea elibera înăuntrul ei sămânța unei dorințe interzise muritorilor.

Măinile îmi erau agățate de o femeie superbă, cu un corp de clepsidră, un trup pe care numai Providența, printr-un accident, l-ar fi putut pierde în cearșafurile mele. Circumferința șoldurilor îi era aproape egală cu cea a bustului, talia îi era mică și bine definită, spatele drept, frumos arcuit continua linia picioarelor, iar fesele - două bucăți perfecte în care ori de câte ori îmi înfigeam degetele, simțeam ca și când un curent puternic îmi străbătea întreg corpul - nu mă omora, dar nici nu mai știam ce-i cu viața mea.

– Cine ești? De unde ai apărut tu, *fînța* - *fînțelor*?

În locul cuvintelor, ea îmi răspundea cu un gemăt, acordat perfect ritmului în care se mișca deasupra mea. Îi simțeam umezeala vulvei peste penisul meu, strivit cu blândețe de către trupul ei delicat. Din când în când, o ridicam, atingându-i ușor cu vârful degetelor clitorisul întărit, provocându-i noi senzații care îi accelerau mișcările, întru salvarea mea. Ușor, ea s-a ridicat, a dat capul pe spate, cerându-mi fără de cuvinte să o trag de păr, lăsându-mă numai atunci să o pătrund cu lăcomie cât mai adânc...

– Doctore, doctore, trezește-te! Doctore, ce-i cu tine, te-a atins boala!?

Năucit din cauza zgomotului puternic provocat de coborârea ancorei, dar și de zbieretele soldatului ce se ocupa de cabină, am deschis ochii chiar în momentul în care arunca peste mine o cană cu apă de mare, rece ca gheața.

– Omule, ești nebun!? l-am întrebat enervat.

– Leacul pentru orice este apa de mare: vis, realitate, moarte, viață! m-a asigurat puștiul, schițând un zâmbet în colțul gurii.

– Tu nu mai ești întreg la minte?! De ce trebuia să arunci cu apă peste mine?!

– Păi... Sir, vă rog să mă scuzați. Eu chiar m-am speriat. V-am atins, adică am tras de dumneavoastră să vă trezesc și ardeți ca focul. V-am strigat, dar scoteți niște sunete ciudate. Am crezut că v-a atins... nici nu vreau să-i pronunț numele!

– Holera?! l-am întrebat ștergându-mi apa de pe față, iar el a dispărut instantaneu.

Cu siguranță, numele femeii din visul meu nu putea fi Holera. Eram nervos, ofticat până peste măsură, blestemam coborârea ancorei în momentul acela. Mintea, dar culmea... și sufletul îmi erau suferinde - ca și cuprinse de o migrenă teribilă.

Copilul nu spunea minciuni. Pielea într-adevăr îmi ardea, iar pe frunte aveam sudori de transpirație reci. Apa pe care el o aruncase pe mine, luată direct din mare, îmi făcea bine. Până ce am terminat tandra amăgire a visului, până ce m-am îmbrăcat și mi-am pus în valiză ultimele lucruri, deja mă simțeam un alt om, din nou, Sir William Gray.

Am ieșit din cabină, aruncând o ultimă privire pereților scorjiți din lemn, gândindu-mă tot pentru ultima oară la acea femeie extraordinară care-mi marcase ultima noapte pe navă.

Zâmbeam și reflectam la poveștile marinarilor care spuneau că marea are propria-i viață, propria-i voce prin care

vorbește sufletului. Povesteau cum atingerea mării este senzuală, prinzându-te în îmbrățișarea sa umedă și strânsă, cum că marea trăiește în fiecare dintre noi.

Am decis să las visul la origini, legendele asemenea... și să pășesc spre locul care avea să-mi aducă acea recunoaștere în medicină, pentru care și ultimul savant în viață și-ar fi vândut sufletul, uitând într-o clipită de jurământul lui Hipocrate.